

suetudine universali; non possunt tamen valide absolvere in stationibus nec in praesidiis sine licentia Episcopi loci, quia nullam habent iurisdictionem. Constat ex variis Declarationibus *S. Congregationis* quas refert P. Zacharia apud Lacroix, n. 1518. — Vide etiam S. Ligor., n. 577. — Bouvier, *de Approbatione*. — Bouix, *de Parocho*, p. 66., etc.

APPENDIX I.

DE IURISDICTIONE ET APPROBATIONE REGULARIUM.

Regulares ratione privilegiorum et immediatae dependentiae a Summo Pontifice, in pluribus quoad iurisdictionem differunt a Sacerdotibus saecularibus. Hinc

369. — *Dico* I. Regulares proprie dicti, seu qui vota solemnia emittunt, et qui privilegio exemptionis donati sunt (21), atque idcirco ab Episcoporum iurisdictione sunt exempti, ad audiendas Confessiones tum suorum, tum saecularium immediate a Papa iurisdictionem accipiunt. Hinc intelligitur iurisdictione concessa singulis Sacerdotibus religiosis, accedente Superioris sui consensu (22). — Constat ex Iure canonico, praesertim ex Decretali *Super cathedram*, ex Clement. *Dudum de sepulchris*, item ex aliis Constitutionibus, quae licet postea modificatae fuerint, praesertim per *Conc. Trid.* quoad privilegia, tamen quoad iurisdictionis substantiam irrevocatae permanserunt. — *Ita communiter cum Lugo*, disp. 21. n. 4. — Lacroix, n. 1552. — Billuart, diss. 6. art. 6.

Dico II. Regulares ad audiendas suorum confessiones approbationem simul cum iurisdictione accipiunt a Superioribus sui monasterii, vel Ordinis, ad audiendas autem confessiones saecularium, approbationem accipiunt ab Episcopo loci, ubi confessiones excipiendae sunt. Ratio primi est, quia *Conc. Trid.* requisivit approbationem Episcopi tantum pro confessione saecularium, et antiquam disciplinam quoad confessiones Regularium nihil immutavit. Ratio secundi patet ex Decreto Innoc. XII. an. 1700., quo sancitum est Confessarios, quicumque illi sint, tam saeculares quam regulares, nullatenus posse audire poenitentes saeculares sine approbatione Episcopi loci... — Vide dicta, n. 350.

(21) Privilegium exemptionis per se non infert delegationem iurisdictionis immediatae a Summo Pontifice: alterum enim sine altero subsistere potest. De facto tamen Religiosi omnes mendicantes, et qui privilegiorum communicationem cum iis ex Apostolicae Sedis indulto habent, iurisdictionem a Romano Pontifice

per Ordinis proprii praelatos accipere solent. Qua de re cuiusque Ordinis Religiosus Constitutiones suas, suisque indulta privilegia consulat.

(22) Potius quam consensum, dixeris iurisdictionis communicationem seu delegationem.

Dico III. Regulares non possunt confiteri, saltem ordinarie, extra Ordinem suum, sine consensu Superiorum suorum; imo etiam in Monasterio nemini alteri, quam designato ab ipso Superiore. Degentes autem extra Monasterium, seu iter facientes, non possunt confiteri nisi socio, si quem idoneum habeant; si vero non habeant, possunt confiteri cuilibet Sacerdoti, sive regulari, sive saeculari. — De his constat ex privilegiis, quae omnibus Religionibus ab Innoc. IV. et ab aliis Summis Pontificibus concessa noscuntur. — Vide S. Lig. n. 575. — Lacroix, n. 1524. — Laymann, etc. — Recole etiam dicta *de statu religioso*, tom. I, n. 1124.

370. *Resolves*. — 1° Licet Regulares iurisdictionem habeant a Papa, ligatam tamen habent quod confessiones saecularium audiendas; siquidem ad absolutionis validitatem approbatio Episcopi, velut *conditio sine qua non*, requiritur.

2° Episcopus potest approbationem Regularibus concedere ad libitum sine restrictione, vel cum aliqua restrictione quoad tempus, loca, personas etc.

3° Si Episcopus expresse approbationem tantum pro actu aliquo transitorio, v. gr. pro aliqua missione peragenda concessit, facultas accepta pro illo solo actu, et pro omni iudicio tunc incepto valere censetur.

4° Si episcopus, vel Superior tuus ex eius delegatione, tibi concedat approbationem pro determinata poenitentium classe, facultas ad alios extendi nequit, ut patet. Si autem postulatio facultatis ab Episcopo vel a Superiore sit generalis, nec fuerit restricta concessio, non limitatur facultas obtenta ad operam, quae fuit occasio petitionis: sic v. gr. si facultatem quaeris occasione tradendi exercitia spiritualia Monialibus in tali conventu, ex eadem accepta facultate potes audire confessiones etiam aliorum fidelium. Ratio est, quia *continentur in concessione quidquid non excipitur*. Excipe tamen casus reservatos, qui ipso iure in facultate generali audiendi confessiones nunquam intelliguntur comprehensi (23).

5° Religiosus missionarius advocatus ab Episcopo ad missionem peragenda in ipsius dioecesi, eo ipso accipit approbationem tacitam ad audiendas confessionis tempore missionis, pro qua advocatur. Idem dicendum est, si requisitus fuit a Parocho vel alio Superiore ex licentia Episcopi. Attamen pro solis casibus ordinariis approbatus censetur. Unde

(23) Sic diserte Bonifacius VIII. (C. Si Episcopus 2. De Poenit. et Remiss. in VI.): Si Episcopus suo subdito concesserit, ut sibi possit idoneum eligere confessorem; ille, quem is elegerit, in

casibus qui eidem Episcopo specialiter reservantur, nullam habet penitus potestatem: Cum in generali concessione illa non veniant, quae non esset quis verisimiliter in specie concessurus.

in praxi semper ad Episcopum recurrendum est pro extensione seu mensura approbationis determinanda (24).

6° Superior religiosus quando ex Episcopi delegatione adhibet subditum ad opera generalia sacri ministerii, seclusa hypothese specialis alicuius restrictionis, censetur ipsi concedere omnimodam facultatem pro quibusvis poenitentibus, et pro omnibus quoque casibus reservatis in concessione episcopali contentis; ratio, quia concedere censetur id omne, quod concedere potest et solet, iuxta praefatam regulam: *Continetur in concessione quidquid non excipitur.*

371. **Quaesita.** — **QUAER.** 1° *An Regulares extra domum, deficiente socio idoneo, confiteri valeant Sacerdoti non approbato?*

Resp. Affirm., ex communi sententia. Responsio autem quae opponi posset *S. Congr. Conc.* ad Episcopum Hildesheimensem die 18. Novemb. 1769. nullatenus contraria est, cum ibi sermo sit de Religiosis, qui socios sui Ordinis ad manum habebant, ut patet ex actis eiusdem Congregationis (25).

QUAER. 2° *An Episcopus possit sine causa approbationem denegare Regularibus?*

Resp. Neg. Nam, inquit Pignatelli, *Confessarii Regulares non recipiunt iurisdictionem ab Episcopo, sed a Summo Pontifice, et approbatio requiritur solum tanquam conditio, ut iurisdictio exerceri possit. Ergo non possunt Episcopi prohibere, ne Regulares aliquo tempore absolvant... (Consultationes canonicae, t. 4. consult. 163.)*

372. — **QUAER.** 3° *An Episcopus approbare possit Regulares cum limitatione temporis, personarum aut locorum?*

Resp. Affirm. Constat ex variis Decretis S. Sedis. — Vide S. Lig. *Hom. apost.*, tract. 20. n. 103. in fine. Attamen Episcopus, approbando Regulares, eos prohibere non potest, quominus confessiones tempore Paschali excipiant. Constat Decreto *S. Congr.* die 22. Septemb. 1668.

QUAER. 4° *An Episcopus revocare possit approbationem Regularibus concessam?*

Resp. 1° Non potest revocare approbationem omnibus Regularibus eiusdem communitatis, inconsulta *S. Congregatione Episcoporum.* Sic ex *Bulla Superna.*

Resp. 2° Potest autem Episcopus revocare approbationem singulorum

(24) Paulo obscurior videtur hic A. locus; nec satis apparet, num de mera extensione *approbationis* ultra tempus seu occasionem missionis loquatur, an vero de extensione facultatis etiam ad

casus reservatos. Quidquid sit, consilium adeundi Episcopum pro utraque hypothese utile est.

(25) *Conf. sup. dicta V. I. in not. ad n. 1124.*

Regularium in individuo, sed tantum iusta de causa *confessionem concernente*: idque valet, etiamsi Religiosus praevio examine approbatus fuerit. Ita ex eadem *Bulla* clare docet S. Lig. *Hom. apost.* tract. 20. n. 103.

373. — **QUAER.** 5° *An Episcopus post approbationem simpliciter concessam, sed sine praevio examine, Regularem ad examen revocare possit?*

Resp. Affirm., ut videtur. *Bulla* enim non prohibet revocare ad examen *sine causa*, nisi Regulares praevio examine approbatos.

QUAER. 6° *An Regularis semel approbatus in aliqua dioecesi, nova approbatione indigeat, si mutata habitatione, eodem redeat?*

Resp. Neg. Ratio est, quia approbatus indefinite et illimitate remanet approbatus saltem usque ad implicitam approbationis revocationem; porro in casu praesenti nulla intervenit revocatio, ne implicita quidem. Ergo, etc. — Ita Lacroix, n. 1541. — Lugo, disp. 21. n. 44. cum sententia communi.

QUAER. 7° *An Regularis approbatus in aliqua dioecesi, nova approbatione indigeat ad valide absolvendum, si, mutato loco, per eandem dioecesim transeat?*

Resp. Neg., quia approbatio indefinite et illimitate concessa, perdurat usque ad revocationem (26). — Lacroix, n. 1541.

374. — **QUAER.** 8° *An valide absolvat saeculares Religiosus ex delegatione Episcopi, sed inscio Superiore?*

Resp. Affirm. Ratio est, quia Religiosus iam habet iurisdictionem a Papa per Superiorem suum; haec autem semel accepta perdurat, usquedum expresse revocetur; aliunde vero habetur Episcopi approbatio; proinde nihil deest ut Religiosus ille valide et licite absolvat. — Billuart, et alii.

375. — **QUAER.** 9° *An valide absolvat Religiosus, invito Superiore, sed ex delegatione expressa Episcopi?*

Resp. 1° *Negative,* si Episcopus intenderit tantum dare approbationem, et aliunde Superior ita sit invitatus (27), ut iurisdictionem a suo

(26) Apposite Lugo (*De Poenit.* disp. 21. n. 43.) advertit, sacerdotem *eo ipso, quod ingrediatur territorium alterius Episcopi, incipere esse illius subditum, et habere illum pro suo Ordinario in ordine ad audiendas confessiones illius gregis.* Eo ipso autem quod pedem in illud territorium inferendo fit subditus, recuperat approbationem, quam accepit

antea, et nondum per revocationem amisit, *Conf. dicta sup. in not. ad n. 356.*

(27) Haec non de Superiore quolibet intelligenda sunt, sed de eo, qui potestatem habet confessarios constituendi iuxta Constitutiones cuiusque Instituti proprias. Hinc si Constitutiones hoc munus Praeposito Provinciali reservent, manifestum est, dissentium Superioris localis, v. gr. Rectoris,

subdito auferre censeatur. Ratio patet. Tunc enim religiosus a nemine iurisdictionem habet.

Resp. 2° Affirmative autem, si Episcopus intenderit etiam conferre iurisdictionem, ut in hodierna praxi fieri solet. Ratio est, quia Episcopus bene potest iurisdictionem Religioso, non secus ac Sacerdoti saeculari in proprias oves conferre. Quisquis enim iurisdictione ordinaria gaudet, eam cuilibet Sacerdoti delegare potest. — Billuart, etc.

Verum Religiosus ille graviter contra obedientiam peccaret, quia in re gravi praeceptum Superioris sui transgrediretur; nec in huiusmodi casu posset uti privilegiis, quibus Religiosi gaudent, v. gr. ad absolvendum a quibusdam censuris; quia Religiosus huiusmodi privilegium, non nisi per ipsum Superiorem accipit, qui ex hypothesis nullam subdito facultatem tribuit (28).

Prioris, Guardiani, etc., non posse efficere ut iurisdicatio subditis a Provinciali collata cesset aut suspendatur.

(28) Haec confirmantur Declaratione, quae nuperrime prodiit ex Congr. E. et R. (*Acta ex iis decerpta, quae apud S. Sedem geruntur* vol. I. pag. 683.). Propositis enim dubiis.

I. *An Religiosus non approbatus iuxta leges proprii Ordinis a suo Superiore, vel ipso invito, cum sola facultate Ordinarii valide excipiat confessiones saecularium.*

II. *An superiores Regulares, iurisdictionem habentes, possint suos subditos suspendere ab audiendis confessionibus saecularium etiam ex informata conscientia.*

Et quatenus affirmative III. An valeat, suspensio oretenus, et absque scripto enunciata.

IV. *An absolutio impertita ab eo, qui tali suspensione est innodatus sit valida.*

Et quatenus negative V. An qui huiusmodi absolutionem attentat, irregularitatem incurrat.

Sacra Congregatio Episcoporum et Regularium re discussa, die 2. Martii 1866, respondit:

Ad I. *Affirmative*

Ad II. *Affirmative; ita tamen, ut Religiosus suspensus illicite, non vero invalide confessiones excipiat.*

Ad III. *Affirmative, cum feratur per modum praecepti particularis.*

Ad IV. *Affirmative.*

Ad V. *Provisum in praecedentibus.*

Provisum autem in praecedentibus est, quia, ut habet Responsum ad III. suspensio in casu fertur non per modum censurae, sed per modum praecepti, quo subditus prohibetur confessiones excipere. Quocirca bene advertit Editor (l. c. pag. 684.), subditum inobedientem esse, non vero violatorem censurae, atque adeo non incurere irregularitatem.

Caeterum S. Congregationis Declaratio supponit, Regulari, de quo quaestio, ab Ordinario loci non solum approbationem, sed et iurisdictionem collatam fuisse: unde in quaesito primo adhibita est *vigilans* vox cum FACULTATE, non vero cum approbatione Ordinarii. Quocirca nihil haec Declaratio detrahit COMMUNI Thh. sententiae (Vid. Struggl, *Theol. mor.* Tr. 11. Q. 3. n. 30.), quod Regulares iurisdictionem habeant a Summo Pontifice: quam quidem sententiam iam superius (n. 367.) vidimus confirmatam expresse fuisse a S. Congregatione Concilii. Et inde repetendum, quod Benedictus XIV. (*De*

QUAER. 10° *An Regulares absolvere possint, sine Episcopi approbatione, famulos suos vel alios familiares in monasterio degentes?*

Resp. Affirm., si isti famuli vel alii saeculares sint *velut de familia*, id est, si diu noctuque in domo remaneant, ibique nutriantur, ita ut sint *continui commensales et vivant sub obedientia Religiosorum*. Secus vero si ita non habeantur, v. gr. si tantum interdiu remaneant, et nocte alibi degant, ut sunt operarii, mercenarii quotidiani, ruricolae, etc.

Ita ex pluries citata Clementis X. Constitutione, *Superna*, §. 4. *In monasteriis, ac etiam in collegiis, ubi iuxta instituta regularia vivitur, posse tam Praelatos regulares quam Confessores Regularium eorumdem monasteriorum seu collegiorum, audire confessiones illorum saecularium, qui sunt de familia et continui commensales; non autem illorum, qui tantum ipsis deserviunt.* — Vide Lacroix, n. 1505.

376. — *QUAER. 11° An Regulares absolvere possint alumnos convictores sine Episcopi approbatione, utpote de familia?*

Resp. Duplex datur sententia.

1^a SENTENTIA *negat* absolute, quia convictores non sunt de familia, ut famuli. Etenim famuli sunt de domo, et ideo *domestici* dicuntur, quia per

Synod. lib. 9. cap. 16. n. 7. 8.) cum fusa disputet de Regularium facultate quoad administrandum Poenitentiae Sacramentum, multis quidem evincit necessitatem approbationis, quam Regulares a locorum, ubi ministerium exercent, Ordinariis necesse est obtineant; at de collatione facultatis seu iurisdictionis ne verbum quidem habet. Et hinc repetendum quod communiter tradunt DD., Religiosum, a proprio Superiore suspensum ab audiendis confessionibus, nec licite nec valide absolutionem impertiri (Vid. Laymann *De Poenit.* cap. 10. n. 19.) Quod quomodo cum modo allata Declaratione concilietur, habes in illis verbis Marci Struggl (l. c. n. 32.): *Infertur, invalidam esse absolutionem a Sacerdote Regulari, exempto, qui ab Episcopo praecise approbatus... audiret confessiones sine omni licentia actuali tam expressa quam tacita sui legitimi Superioris: quia nondum haberet iurisdictionem a Summo Pontifice, quae requirit consensum legitimi Superioris, tamquam conditionem sine qua*

non. Si tamen Episcopus tali Religioso simul daret suam iurisdictionem Episcopalem, valeret absolutio, etiam contra positivam voluntatem Superioris collata. Interim tamen Regularis sic absolvendo peccaret leviter vel graviter pro rata inobedientiae et prohibitionis, ut cum Tamburino docet Sporer, n. 682. Insuper facultates huius Religiosi in casu non ulterius sese protenderent, quam possit eas Episcopus delegando concedere. Proinde etiamsi Religiosus ad eum Ordinem pertineat, cui a Sede Apostolica specialis aliqua facultas tributa sit, v. gr. ad Ordinem aliquem mendicantium, qui privilegio gaudeant absolvendi a Casibus Papalibus (de quo nunc scitandi ipsi sunt regulares); iste tamen invalide ab hisce absolveret. Ratio est, quia huiusmodi facultate eatenus tantum ipse poleret, quatenus a suis Superioribus haec forte illi communicaretur. Atqui Superiores in casu nullam ei facultatem tribuunt. Ergo.

famulatum familiae quasi incorporantur; alumni vero pecuniam tribuunt, ut victum, doctrinam et educationem a magistris accipiant. — Ita Lugo (*Respons. moral.*). Constare videtur etiam ex Decisione *S. Congr. Episcop. et Regularium*, die 21. Iunii 1848. quae hac occasione lata est. Episcopus enim Parmensis Decretum edixerat, ut *Barnabidae*, seu *Clerici Regulares S. Pauli*, possent administrare Sacramenta Eucharistiae, Poenitentiae, et Extremae Unctionis suis alumni convictoribus, absque ulla licentia Parochi parociae *S. Sepulcri*, in cuius territorio situs erat praedictorum Regularium conventus. Verum, reclamante Parocho, lis perlata est ad *S. Congregationem*, quae Decretum Episcopi declaravit *esse reformandum*.

II° SENTENTIA *valde probabiliter affirmat*. Ratio est, 1° quia ubi alumni seu convictores habent actu omnimodam dependentiam a Regularibus, iam ipsorum *familiares* sunt. Nec verisimile est, Patres Concilii Tridentini minoris aestimasse dependentiam, quae Regularibus adstringit alumnos sub respectu educationis, quam quae famulos sub respectu materialis servitii et stipendii iisdem alligat; ac proinde alumnos, non secus ac famulos, voluisse beneficio *familiaritatis* donare. Ita Pichler, Pellizzarius, Schmalzgrueber. 2° Quia pluribus Ordinibus Regularibus, quales sunt *Benedictini, Theatini, Congregatio de Somascha, Clerici ministri infirmorum*; etc., imo et nonnullis saecularibus Congregationibus, uti *Sancti Sulpitii, Sancti Spiritus*, etc., privilegium competit familiaritatis pro ipsorum convictoribus. Atqui ex communione privilegiorum caeteri Ordines Regulares iam tale privilegium consequuntur. Ergo etc.

Haec autem sententia plures Romanos Theologos, et quidem gravissimos, habet patronos. Nec obstat supra citata Decisio *S. Congr. in Parmensi*. Respondetur enim illam fuisse datam pro casu specialissimo, quae proinde ad casus alios minime extendenda est (29).

In praxi tuta est posterior haec sententia, saltem si Superior collegii seu convictus id declaret. Patet ex doctrina *S. Ligorii* circa *privilegiorum communicationem*, necnon *interpretationem privilegiorum Regularium*. — *Hom. apost. tract. 20., de Privilegiis*.

(29) Haec *S. Congregationis* declaratio ad causam praesentem nihil pertinet. Neque enim ibi lis erat de excipiendis alumnorum confessionibus sine Episcopi approbatione (quae causa insuper ad parochum nihil spectasset), sed *de iuribus parochi in causa mortis*. — Adde quod

parochus in rem suam *consuetudini* innitebatur; quocirca haec *Sacrae Congregationis* Declaratio transferri nequit ad alios casus his adiunctis destitutos, ne in illa quidem quaestione de iuribus parochialibus in causa mortis.

APPENDIX II.

DE JURISDICTIONE RESPECTU MONIALIUM

377. — *Dico I.* Moniales non possunt confiteri nisi Sacerdoti specialiter pro ipsis approbato ab Episcopo, licet sint exemptae ab eiusdem Episcopi iurisdictione, et Regularibus proprii Ordinis subiectae. Ita ex Bulla Gregorii XV. *Inscrutabili*, et ex aliis Constitutionibus *SS. Pontificum*. Imo Confessarius approbatus pro uno monasterio non potest valide excipere confessiones Monialium alterius monasterii, nisi in genere pro Monialibus fuerit approbatus. Haec confirmavit Clemens X. an. 1670. Bulla *Superna*. — Vide *S. Lig. n. 576*.

Ex Decreto autem *S. Congr. Episcoporum* die 20. Sept. 1642. Confessarius ordinarius Monialium non potest approbari nisi pro triennio; quo elapso non potest amplius audire confessiones in eodem monasterio sine licentia *S. Congr.* — Vide *S. Lig. n. 577*. — Sed huiusmodi restrictio, ut advertit Bouvier, non ubique servatur, et tunc approbatio valet usquedum verbis aut facto revocetur.

Porro Confessarius tenetur accedere ad audiendas Monialium confessiones, toties quoties vocatus fuerit. *S. Congr. Ep. 1705*. — Caeterum caveat, ne se tamquam Superiorem monasterii gerat, cum ipsi talis auctoritas nullo modo competat. — Sic *S. Congr. Ep. 7. Sept. 1797*. — Vide *Analecta Iuris Pont. 1859. p. 1322. 1324*.

378. — *Dico II.* Episcopi et alii Monialium Superiores (30) tenentur bis aut ter in anno, ipsis etiam Novitiis, exhibere Confessarium extraordi-

(30) Extraordinarium confessarium monialibus offerre ad eos respective pertinet, quibus competit et ordinarium assignare. Cumque moniales aliae subdantur Praelatis Regularium, aliae Episcopo; illis confessarium assignat Regularis Praelatus, approbatum tamen speciatim pro monialibus ab Ordinario loci; his confessarium assignat Episcopus. Constat ex *Const. Pastoralis* Benedicti XIV, ubi dicitur, *huiusmodi* (scil. confessarii extraordinarii) *deputationem ad eum regulariter spectare, ad quem pertinet confessarii electio et deputatio*.

Dicitur autem, *regulariter*: nam si Tridentini Concilii legem de extraordina-

rio offerendo Praelatus Regularis forte negligat; tunc iuxta Responsum *Sacrae Congregationis Concilii* (13. Aug. 1631.), quod auctoritate sua confirmat in citata Constitutione Benedictus XIV., potest ac debet Episcopus negligentiae aut iniquae pertinaciae Praelati Regularis occurrere, atque extraordinarium ipse praebere.

Si vero Episcopus id negligat sive pro monasteriis, quae ab ipso dependent, sive pro subiectis Praelato Regulari, qui officio suo desit; Benedictus XIV. in praedicta *Const.* statuit, deputationem extraordinarii confessarii faciendam esse a Cardinali maiori Poenitentiario, quando requisitus de hoc a monialibus ipsis fuerit.